

Jaroslav Tichý: Stavme Fénixe střeoevropské spolupráce, ale ponovu!

- Redakce CZ24 News | 30. května 2020

ČESKO: Článek Vladimíry Bondarenkové na Parlamentních listech Z popela EU se klube Fénix střeoevropské spolupráce ukazuje nejen na potřebu začít se připravovat na rozpad EU, k němuž může dojít dříve, než bychom se ještě nedávno domnívali, pokud do té doby sami nenajdeme dostatek kuráže k odchodu, nýbrž načrtává i cestu, jakou bychom se měli ve spolupráci s ostatními členskými zeměmi V4, jakož i s některými dalšími evropskými státy vydat. Využívám proto této příležitosti, abych na zmíněný článek JUDr. Bondarenkové navázal a dále ho trochu rozvinul, a to při respektování jeho původního členění do tematických subkapitol. Věřím, že napomůže dalším úvahám našich občanů v tomto směru.

Úvod

Je zřejmé, že příprava kroků souvisejících s naším odchodem z EU (bez ohledu na příčinu, tj. zda kvůli rozpadu EU, či kvůli Czexitu) si vyžádá určitý delší čas, neboť nejde zdaleka o pouhý odchod z této mezinárodní organizace, nýbrž (a to zejména) o naše další kroky poté. Půjde tudíž o komplexní projekt, který nevznikne hned. Je ale pravděpodobné, že naši představitelé v tomto směru zřejmě silně zaspali, neboť o nějaké přípravě zatím nikde nepadlo ani slovo, ačkoliv představitelé zemí V4 se pravidelně scházejí a měli by mít v těchto věcech již dávno jasno. Přinejmenším by se měli na možnost rozpadu EU připravovat. Obávám se ale, že tomu tak zdaleka není, že tak jako obvykle budeme reagovat teprve se zpožděním na vývoj situace, jak si naši představitelé v pozici koloniálních úředníků v posledním období navykli.

Pravděpodobní členové rozšířeného seskupení V4+

Ačkoliv jsou seskupení V4+ přisuzováni v budoucnosti různí účastníci nad rámec základních členů, tj. Maďarska, ČR, Polska a Slovenska a dále přistoupivšího Rakouska, lze vycházet z toho, že:

- přes některé prognózy jimi nebudou pobaltské státy (což se nakonec shoduje nepřímě i s názorem Dr. Bondarenkové);
- Řecko bude potřebovat účinnou pomoc proti svévoli Turecka, a to v brzké době. Od EU ani NATO ji čekat nemůže, od V4+ pak rovněž ne, zbývá tedy Ruská federace. Nelze tudíž předpokládat, že Řecko se stane členem rozšířené V4+, spíše bude přímo ve sféře ruského vlivu jako součást plánovaného federálního okruhu zahrnujícího po určité době a vývoji i Turecko;
- otázkou je Bulharsko, kde se nabízí podobný vývoj.
- do sféry ruského vlivu připadne i Srbsko, které autorka mezi potenciálními členy rozšířené V4+ ani nezmiňuje.

Z uvedeného by tedy vyplývalo, že budoucí seskupení ve střední a jihovýchodní Evropě v rámci rozšířeného V4+ by mohly tvořit tyto státy:

Maďarsko, ČR, Polsko, Slovensko, Rakousko, Slovinsko, Chorvatsko a Rumunsko.

Otázkou zůstává Itálie, a to zda celá, či pouze její sever po Turín, Miláno, Benátky a Terst.

Nový název, ale především právní forma nového seskupení

Především bude nutné nalézt pro všechny účastníky vhodnou formu tohoto nového seskupení a teprve poté mu dát podle toho nový název.

Vezmeme-li v úvahu jednotlivé alternativy možného uspořádání (podle Wikipedie) pak:

1. **Unie** (jako pevné seskupení zemí) nepřichází po získaných zkušenostech a s ohledem na přicházející trend s důrazem na jednotlivé národní státy zřejmě v úvahu.
2. **Federace** je typ státního zřízení, kdy jde o **složený stát**, skládající se ze států – členů federace s různým označením (státy, země, republiky, kantony, provincie). Ve federacích je svéprávné postavení jednotlivých členských států zajištěno ústavou nebo smluvně a nemůže být měněno jednostranným rozhodnutím centrální vlády (např. Švýcarsko, do značné míry i USA). Státní moc je ve federaci rozložena mezi federální orgány a orgány členských států. Právním základem federace je ústava (u konfederace mezinárodní smlouva), je zde dvojí občanství (subjektu federace a federace jako celku) a právní akty federace jsou přímo závazné pro osoby (u konfederace jen pro členské státy). I v této formě se akcent na národní státy ale vytrácí.
3. **Konfederace** je spolek nebo sdružení, zpravidla mezi státy. Podle státoprávní teorie lze konfederaci definovat jako volný svazek států, jehož členské státy zůstávají subjekty mezinárodního práva. Sdružení států je označováno jako spojení dvou nebo několika suverénních států, které je podloženo a uzavřeno na základě mezinárodní smlouvy. Členské státy pak mají vlastní společné orgány, které spravují společné záležitosti, které se zpravidla týkají společné obrany, politiky a diplomacie. V ostatních směrech zůstávají nebo mohou zůstat sdružené státy v jednání samostatné.¹ Členské státy konfederace mají obvykle garantováno právo ústavou nebo smlouvou z ní vystoupit.
4. **Asociace (ekonomie)** – je spíše formou ekonomické spolupráce různých podniků a firem než zemí. Krom toho nezahrnuje příliš mnoho dalších sfér činnosti.

Z uvedených možností se tedy jeví forma konfederace jako nejvhodnější způsob uspořádání (právní formy) rozšířeného spolku zemí V4+.

Z toho pak lze vyjít i při formulaci názvu tohoto seskupení. Nabízí se tak jako nejvhodnější označení tohoto seskupení: Konfederace střeoevropských států (Confederation of Central European Countries – CCEC) či alternativně Konfederace nezávislých střeoevropských států (Confederation of Independent Central European Countries – CICEC).

Základní pravidla fungování

Každé seskupení stejně jako organizace) musí mít svá pravidla a orgány. Ty budou především vycházet z nastavené formy seskupení.

Pokud jde o ta základní pravidla, tak především:

- Jedna země – jeden hlas;
- společná zahraniční a obranná politika, vč. imigrační politiky;
- koordinace společného postupu členských zemí při zajišťování vlastní obranyschopnosti, potravinové, energetické a surovinové soběstačnosti;
- možnost společného uzavírání mezinárodních obchodních smluv s nečlenskými státy;
- koordinace postupu při vytváření společného vnitřního trhu
- společná celní politika atd.
- bezcelní prostor mezi členskými státy a dohoda o společné celní politice vůči nečlenským

státům.

- společná politika v oblasti zemědělské dotační politiky, a to jak mezi členskými státy, tak jako celek i vůči nečlenským státům, půjde tedy o dotační politiku jednotlivých států vůči vlastním zemědělcům v souvislosti s vytvářením společného vnitřního trhu seskupení, jakož i o politiku vůči případným dovozům dotovaných potravin z EU - nástroji budou dotace vlastních výrobků nebo dovozní cla na dotované cizí výrobky;
- použití národních měn a clearingů pro přepočet vzájemné zboží výměny a jejích špiček z jednotlivých národních měn členských zemí, dohoda o způsobu vypořádání clearingových špiček mezi státy, a to dle vzájemně sjednaných pravidel (ne ale nutně podle pravidel globalistické WTO);
- spolupráce členských zemí v oblasti velkých investičních akcí;
- žádné odvody do konfederace, žádné dotace z konfederace členským zemím (potřebné dotace v oblasti zemědělství či případně i jiné si budou řešit jednotlivé členské země samy a ze svého vlastního rozpočtu, a to především s cílem urychlené obnovy vlastní soběstačnosti v potravinách, příp. i v dalších položkách).

Pokud jde o orgány takového seskupení, mělo by se jednat o nenáročné uspořádání, jak následuje:

1. **Vrcholným orgánem** je shromáždění představitelů členských zemí.
2. **Pracovními orgány** jsou schůze ministrů členských zemí (podle rezortů).
3. **Sekretariát** je stálý orgán zajišťující běžnou agendu, přípravu setkání uvedených orgánů a zápisů z jednání (vč. překladatelských služeb) - jediný s pevným sídlem, a to v počtu cca 50 lidí.

Členské příspěvky budou sloužit pouze na krytí nákladů sekretariátu a nákladů na různé akce konfederace a setkání dalších orgánů tohoto seskupení.

Rozsah spolupráce jednotlivých členských států by měl tedy vycházet z vlastních potřeb s akcentem na vlastní soběstačnost a v případě potřeby a možnosti pak na dodávky z dalších členských zemí tohoto sdružení. V takových případech bude minimálně koordinace dotační politiky členských zemí do zemědělství nezbytná.

Racionální postup při obnově vlastní ekonomiky

Jednotlivé členské země byly bez výjimky v různé míře ekonomicky a finančně postiženy svojí účastí v EU, což se negativně projevilo na současné úrovni jejich ekonomiky. Při její obnově bude nutné postupovat racionálně a koordinovaně, a to především v oblasti výroby:

1. strategických výrobků (léky, zdravotní potřeby, zbraně apod.);
2. obnovy zemědělské a potravinové soběstačnosti (s koordinovanou dotační politikou jednotlivých členských zemí konfederace);
3. výrobků základní potřeby nad rámec potravin (kožedělné a textilní výrobky, stavební materiály);
4. různých technických produktů
5. produktů z oblasti chemického a elektrotechnického průmyslu.

Zatímco v oblastech výroby uvedených pod body 1, 2 a 5 bude vhodnější řešit jejich obnovu z vlastních zdrojů a v rámci své země, výroby uvedené pod body 3 a 4 by bylo možné řešit formou společných podniků dislokovaných v jednotlivých členských zemích konfederace.

Zajištění a provozování energetických zdrojů jednotlivých členských států (v případě ČR postavených především na dobře zabezpečené jaderné energetice) přitom patří k našim prioritním zájmům.

Akcent je přitom třeba klást na její bezpečnost a tím i na adekvátní partnery v oblasti výstavby či rozšiřování kapacity našich jaderných elektráren. Totéž se týká i dodávek jaderného paliva pro tyto elektrárny.

Návrat od montoven zpět k produkci vlastních finálních výrobků

Jedním z hlavních důvodů našeho odchodu z EU je **nutnost vymanit se z pozice kolonie západních zemí, především pak Německa a z role jejich krmelce**. Krom toho **musíme se opět vrátit k našim zdravotním, jakostním a bezpečnostním normám a k předpisům na ně navazujícím**. Znamená to současně odplevelit naši legislativu od různých zákonů, směrnic a předpisů, které nám byly vnuceny ze strany EU a jejích orgánů. Znamená to vrátit se do normálního stavu, a k vyšší kvalitě a bezpečnosti výrobků, což si dnes někteří lidé již ani neuvědomují.

To se logicky týká jak našich vlastních výrobků, tak i výrobků k dovozu z dalších zemí konfederace či případně výrobků dovážených případně z jiných zemí. V tomto pořadí je třeba přistupovat i k zajišťování potřeb našeho vnitřního trhu.

Pokud jde o charakter naší výroby, je nezbytné **ukončit pro nás zcela nevýhodnou a podřadnou činnost montoven a vrátit se k výrobě našich vlastních finálních výrobků s vyšší přidanou hodnotou**, které budeme schopni inovovat adekvátně současným a budoucím požadavkům našeho ale i zahraničních trhů. Výroba osobních aut je a dále bude stejně celosvětově na ústupu.

Důležitým momentem bude přitom přicházející **průmyslová revoluce 4.0**, která převede značnou část hromadné výroby na její automatizaci a robotizaci a současně s tím odstraní důvody další existence montoven u nás, neboť roboti nahradí lidskou pracovní sílu, takže tu naši nebudou moci zahraniční investoři dále okrádat a vytvářet tak nadstandardní zisky. Roboty mohou mít postavené v halách doma a na další poskytování daňových úlev pro zahraniční firmy nám budou chybět finanční prostředky.

Skončí tak fungování krmelce pro zahraniční firmy u nás, což nás každopádně donutí postavit se opět na vlastní nohy. Ekonomicky a v rámci možnosti i politicky a vyvolá to nutnost obnovy našeho vlastního průmyslu a tím i tvorby nových pracovních příležitostí, a to s jejich opětovným navrácením na venkov a do pohraničních oblastí, což přinese blahodárny vliv i pro jednotlivé regiony ČR.

Koronavirová epidemie ukázala **inovativní schopnosti našich lidí**. Využijme jich tedy i v budoucnosti.

Dalším krokem zásadního významu pro ČR je **urychlené zavedení nostrifikačního zákona**, podle něhož budou firmy zdaňovány tam, kde vytvářejí svůj zisk a nikoliv nadále tam, kde mají přihlášená svá papírová sídla (tedy v daňových rájích), a to bez výjimky pro firmy české, jakož i cizí.

Obnova našeho zahraničního obchodu

Tím, kdo přispěl (vědomě či z neznalosti) k likvidaci našeho zahraničního obchodu (jakož i družstevnictví) byl Václav Havel, a to hned v listopadu 1989. Zahraniční obchod s týmem profesionálů budovaný naším státem několik desetiletí byl totiž překážkou v připravovaném rozkradení tohoto státu. Byl překážkou v prodeji našich výrobků pod cenou do zahraničí podle washingtonského konsensu, byl překážkou rovněž v prodeji vlastním firmám privatizátorů našich podniků sídlících v zahraničí za nízké ceny, kdy z marží cen (mezi cenou nákupní ve firmách privatizátorů v zahraničí a prodejními cenami těchto firem v zahraničí) si tito privatizátoři tvořili

zdroje na pořízení továren v ČR. Vesměs nikoliv těch, které měli v rámci privatizace na úvěr, nýbrž těch, které budovali vedle nich, aby do nich převedli technologie a později i výrobu, zatímco na úvěr původně privatizované podniky ponechali vesměs vytunelované na krku financujících bank. To vše zaplatili naši občané, ačkoliv to někteří dodnes nepochopili.

Faktem je, že likvidací sektoru zahraničního obchodu, jakož i našich obchodních zastoupení v zahraničí se vzdálenější mimoevropská teritoria stala zejména pro naše střední a menší firmy nedostupnými. Nemají ani potřebné kontakty ani peníze na provádění akvizic v těchto zemích. Dotyčné trhy neznají, neumějí se na nich pohybovat. (Czech Trade přitom není koncipován ani personálně ani náplní činnosti tak, aby tento nedostatek nahradil).

Obnovení sektoru zahraničního obchodu (v rozsahu a formě adekvátní potřebám) bude zapotřebí i v případě obnovy státní formy vlastnictví některých výrobních prostředků v ČR, které budou vyrábět na export. U velkých českých privátních firem je pak možnost využití obnoveného sektoru zahraničního obchodu dle potřeby a uvážení jejich majitelů. Nepůjde tedy o obnovení monopolu zahraničního obchodu, nýbrž o pomoc českým exportérům. Formy spolupráce společností zahraničního obchodu s jednotlivými zájemci z řad českých výrobních podniků budou záviset na vzájemné dohodě, a to individuálně od formy zprostředkování přes obstaravatelskou činnost až po odkup výrobků od českých dodavatelů za účelem jejich exportu na vlastní účet. To vše na adekvátní komerční bázi. Poslední z uvedených forem spolupráce by byla přínosem zejména pro menší české výrobce z titulu zrychlení zajištěného inkasa a tím i jejich výrobní obrátky při současném snížení jejich úvěrového zatížení a nákladů na financování.

Při obnově našeho vlastního zahraničního obchodu je nezbytné zaměřit se na následující kroky:

- Eliminovat cizí prostředníky a opět prodávat přímo až do země finálního určení výrobku;
- zamezit tomu, aby před důležitými dodávkami do zemí jako je Rusko, Čína (a příp. i některých dalších) byl obchod cíleně mařen některými politiky u nás prosazujícími cizí zájmy na úkor českých národních zájmů formou různých provokací, v jejichž důsledku buď z obchodu sejde, nebo budeme nuceni realizovat dodávky přes (obvykle německého) prostředníka, u něhož zůstane i zisk z takového obchodu a z práce našich lidí;
- obnovit a rozšířit naši obchodní diplomacii posílením našich obchodních oddělení při českých zastupitelských úřadech v zahraničí (činnost Czech Trade není evidentně dostatečná a do budoucna by se měla soustředit na pořádání veletrhů a výstav v zahraničí a na všeobecnou propagaci naší země a jejích výrobků);
- obnova výchovy profesionálů v oblasti zahraničního obchodu, založení společností pro zahraniční obchod v gesci státu, obnovení ministerstva zahraničního obchodu ČR za účelem tvorby naší obchodní politiky vůči zahraničí (a její koordinace v rámci konfederace), obnovení styků se zahraničím v oblasti obchodní diplomacie a uzavírání nových mezinárodních obchodních smluv a ujednání včetně záležitostí celních;
- mobilizace znalostí a zkušeností bývalých pracovníků čs. zahraničního obchodu a využití obchodních spojení na jejich bývalé obchodní partnery v příslušných odběratelských zemích, pokud budou ještě dnes využitelné.
- v některých vzdálenějších zámořských zemích spojit síly s dalšími členskými zeměmi konfederace při zřizování obchodních zastoupení s cílem snížit související náklady a případně rozvinout i spolupráci na větších projektech. Vůči těmto zemím postupovat při sjednávání rámcových obchodních smluv koordinovaně spolu s dalšími členy konfederace.

Způsob našeho odchodu z EU

Navrhovaný způsob postupu spočívající v omezení komunikace s Bruslem (jako jistá forma pasivní

rezistence) může být použitelná v případech, kdy s Bruselom nemáme žádné finanční ani další vztahy, což ale není náš případ. Využití současné koronavirové situace a omezení telekomunikaci s Bruselom může být sice zčásti účinné, nikoliv však postačující, zejména pak nikoliv za situace, kdy do Bruselu pravidelně platíme a kdy z Bruselu čekáme peníze ve formě různých dotací zpět. Zaplatit tedy do Bruselu a pak pouze mlčet není to pravé ořechové.

Naši pozici v tomto směru lze tedy vylepšit v případě, kdy přestaneme do Bruselu přispívat, mimo jiné např. z důvodu použití našich příspěvků k účelu, s nímž nesouhlasíme či z důvodu požadavku vedení EU na navýšení našich příspěvků atd. Pak vzniká důvod k neplacení z naší strany, a to minimálně do projednání celé záležitosti a způsobu jejího řešení. Výsledkem může být dohoda či nedohoda s vedením EU. Důvody k omezení či dokonce k zastavení platby našich příspěvků do Bruselu mohou vzniknout právě nyní v souvislosti se vznikem koronavirové krize a s jejími dopady na naši ekonomiku.

Rozhodně je proto nutné odmítnout požadavky EU na zvýšení příspěvků členských zemí EU Bruselu z titulu odchodu Velké Británie a výpadku jejich příspěvků s výmluvou na koronavirus apod. EU bude muset této skutečnosti přizpůsobit svoji politiku a rozpočet, nikoliv ho udržovat či dokonce navyšovat na úkor svých členských států. Podobně je tomu u příspěvků do evropských fondů.

Je nutné též dramaticky omezit zisky zahraničních firem, které od nás odtékají každoročně do zahraničí (cca 500 mld. Kč ročně), což lze vyřešit náležitým zdaněním těchto firem a bank (ideálně sektorovou daní v kombinaci se strukturovanými pásmovými daněmi podle výše zisku, nejlépe však podle výše obrátu jednotlivých firem).

Další nutností je zrealnění uměle navýšeného směnného kurzu koruny o více než 50 % oproti paritě kupní síly koruny (z 27,50 na cca 18 Kč/EUR), kde naše ztráty z titulu zahraničního obchodu (dovoz i vývoz) jdou až do bilionových částek, o praxi v oblasti fakturace se zahraničím atd., kde dochází rovněž k našim velkým ztrátám ani nemluvě.

Otázka tedy nestojí, zda z EU vystoupit či nikoliv, nýbrž kdy a za jakých okolností. S tím souvisí též otázka, jak dlouho jsme schopni a ochotni ještě působit jako krmelec pro západní země za situace propadu HDP a vzniku enormních ztrát v našem hospodářství.

Otázkou k vyřešení našim představitelům pak dále zůstává, zda budeme schopni zajistit si náhradní financování pro naši ekonomiku v souvislosti s Czexitem či rozpadem EU.

Každopádně platí, že **proces vnitřního rozpadu EU již běží**. Tím spíše je ale zapotřebí začít se urychleně zabývat naším odchodem z EU, ať již dobrovolným či nuceným. **Naše další ždímání ze strany EU, Německa a velkých nadnárodních firem bude mít tendenci pokračovat. Té se musíme začít bránit neprodleně**, a to ještě po dobu našeho (končícího) členství v EU. **Stejně tak i bruselské legislativě a tendenci jejího nadřazování legislativě české.** (návod máme nyní v usnesení Německého ústavního soudu).

Kam celý vývoj v EU spěje

Ačkoliv směr vývoje EU je již vcelku zřejmý, otázkou je ještě jeho tempo a další škody, které v případě pomalejšího rozpadu EU členskými státy ještě vzniknou. Vývoj může přitom probíhat několika možnými způsoby, od úplného rozpadu EU v případě odchodu Itálie, příp. ještě Španělska a zemí V4+, přes odchod uvedených zemí či většiny z nich při zachování západního jádra EU (Německo, Francie, Holandsko, Belgie, Dánsko, Lucembursko a Švédsko, otázkou bude Finsko) až po odchod zemí V4+ vč. baltických zemí.

Způsob a rozsah rozpadu EU bude do značné míry záviset na tom, kdo a co tento rozpad či jeho zahájení vyvolá a kdo ho bude v rámci nadnárodního řízení podporovat. Vyloučit nelze ani postupné rozdrobování EU.

Zásadní vliv na tento proces budou mít především rozsah a směřování finanční pomoci jednotlivým zemím postiženým důsledky koronavirové epidemie, pokud k tomu ECB vůbec sežene dostatečné zdroje, a způsob vyřešení problému zamýšleného prodeje dluhopisů ECB s ručením členských zemí, který byl zamítnut negativním rozhodnutím německého ústavního soudu s poukazem na ustanovení čl. 123 a 125 Smlouvy o vzniku EUR, která zakazují členským zemím nákupy dluhopisů vydávaných ECB, jakož i pomáhat příp. krachujícím zemím ze strany ECB a článek 88 německé ústavy, který zakazuje Bundesbance být garantem dluhopisů jiných států, což se fakticky vztahuje i na německé občany.

Dalšími faktory jsou:

- Rozhořčení Italů z chování EU v době jejich vrcholících problémů s touto epidemií, přičemž podobná situace může nastat ve Španělsku, pokud nedostane od EU potřebné peníze;
- zhoršování situace zemí V4, které za této ekonomicky tíživé situace neunesou další vysávání ze strany západoevropských zemí, zejména pak Německa, a k tomu zvyšující se tlak vedení EU na jejich zavezení migranty;
- odmítnutí pomoci Řecku ze strany EU, a to jak při čelení ekonomickým dopadům epidemie, tak i tureckým snahám o navedení migrantů na řecké území, dále při obsazování řeckých ostrovů Tureckem a navíc snahou vedení EU o postihování Řecka za odmítání přijmout další migranty na své území a v neposlední řadě;
- předpokládané obnovení protestů žlutých vest ve Francii, k nimž se zřejmě připojí nově i hnutí bílých plášťů.

Z uvedeného je zřejmé, že v EU roste průběžně počet problémů, které její vedení ani dosavadní vedení příslušných členských zemí nejsou schopné vyřešit, a zejména v souvislosti s možným odchodem Itálie jako velké ekonomiky hrozí rozpad eurozóny. Toto nebezpečí dále umocňují problémy s financováním následků koronavirové epidemie členským zemím EU formou prodeje dluhopisů, na něž nejsou potřebné finanční zdroje, a není dosud vyřešen zákaz jejich nákupu členskými zeměmi ze strany německého ústavního soudu.

Odchod zemí V4 a ztráta možnosti jejich dalšího vysávání Německem a dalšími zeměmi západní Evropy bude znamenat pro tyto země a především jejich velké firmy více než citelnou ztrátu. Je proto jasné, že **v zájmu Bruselu nejsou jakékoliv změny, které by přispěly ke zlepšení postavení zemí V4, obzvláště pak ČR, která je veřejně označována za krmník Evropy.**

Zájmy západních firem a jejich států spočívají tedy v udržení zemí V4 v roli kolonií, což vylučuje možnost obnovy potravinové soběstačnosti, jakož i obnovy výroby zajišťující naší bezpečnost, výrobu léčiv a zdravotních potřeb atd., dostatečného přístupu českých podnikatelů ke kapitálu potřebnému pro start-up projekty, nahrazení cizích montoven vlastními podniky zabývajícími se produkcí výrobků s vyšší přidanou hodnotou, možnost provádění vlastní hospodářské politiky vč. strategických plánů atd.

V podmínkách EU se ekonomicky, natož politicky zpět na nohy nepostavíme, neboť je to v přímém rozporu se zájmy západních zemí a vedení EU, které místo řešení rostoucích problémů vytváří další problémy související s dovozem migrantů do Evropy a s jejich protlačováním do jednotlivých členských zemí unie, s transgenderovou problematikou, s upřednostňováním někdy až kuriózních práv menšin na úkor většiny populace atd.

Situace je taková, že jsme jako země dorazili na křižovatku ve tvaru T a musíme se rozhodnout, kam a jak půjdeme dále. Možnosti máme v zásadě pouze tyto dvě:

1. Ještě zavčasu z EU odejít (ideálně ve skupině s dalšími zeměmi V4), postavit se na vlastní nohy a začít obnovovat vlastní stát a ekonomiku.
2. Zůstat v EU, nechat se dále vysávat a pracovat v potu tváře na zvyšování životní úrovně občanů jiných zemí. Pak ovšem u nás životní úroveň neporoste a podmínky pro život se nejen nezlepší, nýbrž s ohledem na následky koronavirové epidemie se budou ještě zhoršovat. K tomu je třeba připočítat připravovanou likvidaci členských států jejich rozpuštěním v EU, dále globalisty plánovanou islamizaci EU a její přeměnu v evropský islámský chálifát, naši zemi nevyjímaje. Pak budeme spadat do programu globalistů na redukci obyvatel planety z necelých 8 mld. na pouhou „zlatou miliardu“ a staneme se tak obětí vlastní hlouposti, a to doslova.

Rozhodnutí je na nás, občanech. Připomínám pouze tu skutečnost, že pokud nepohneme volantem, budeme pokračovat setrvačností v jízdě globalisty předem naplánovaným směrem (byť bez našeho vědomí), a to do chálifátu s likvidací národního státu, promícháním národů a migrantů a jejich proměnou v beztvarou masu, s plánovaným snížením jak průměrného IQ, tak i životní úrovně a poté i našeho počtu. Staneme se tak součástí realizace projektu Coudenhove-Kalergiho v praxi. Je dobře, aby o tom naši občané včas věděli.

Dlužno podotknout, že u našich stávajících představitelů není snaha o pohnutí volantem patrná, ať již ke své nečinnosti mají (osobní či jiné) důvody jakékoliv. Krom toho nedává smysl spoléhat se na (spolu)viníky stávajícího stavu při jeho nápravě.

Znamená to začít pozorně se dívat ve svém okolí a hledat vhodné představitele budoucích změn, které musí být nutně systémové, nikoliv tedy jen kosmetické v rámci zachování stávajícího stavu. Znamená to též podporovat osoby přinášející změny k lepšímu v praxi, a to nejen ve volbách nýbrž i při realizaci změn v praxi. **Budeme muset stavět nový dům, přičemž na starých základech to nepůjde.** Bude nutné zahájit systémovou změnu, a to včetně zvýšení podílu občanů jak na řízení země, tak i na jejich práci vytvářeného celkového národního produktu.

A doporučuji neodkládat to, změny mohou přijít rychleji, než si nyní dokážeme představit. Nastal čas vzít svůj osud do vlastních rukou a příznivější doba s ohledem na mezinárodní situaci než ta současná k takovému kroku jen tak nenastane. Krom toho další příležitost by se mohla naskytnout již pozdě či vůbec ne. Již nyní je však jisté, že zaplatíme za předchozí polistopadové období vysoké školné, na které pracovaly naše předchozí generace.

Ted' půjde o to, aby to nebylo marně. Chopme se proto včas této nové příležitosti.